

'Wees' subliem en clownesk

'Wees', familievoorstelling vanaf 5 jaar door Unieke Zaken, gezien op 25 oktober in buurtcentrum De Kwaker in WESTZAAN.

Het is pikkedonker. In een spotlicht verschijnen tastende handen en slapende gezichten, twee 'meisjes' (Diana Brouwer en Merel van Galen) en een Woody Allen-achtige 'jongen' (Peter Bolten). Ze suggereren staand op stoelen zowel liggen als ontwaken. Het grote bed, of eigenlijk de deken, zien we zo van bovenaf. Een even wonderlijke als spannende vondst, zoals alles in dit woordloze spel net zo komisch-absurd en origineel is als herkenbaar.

Ook de stoelen en de tafel zijn extra groot, om maar te laten zien dat het om kinderen gaat. „Het zijn gewoon echte mensen,” laat een meisje haar buurvrouw weten. De drie banjeren rond in kinderlijke kleding, ontbijten samen, spelen met elkaar en plagen elkaar. Soepel, op het acrobatische af, ritmisch en maf. Muziek, vooral gitaar- en klavecimbelmuziek, speelt daarbij een wezenlijke rol. Het verhoogt de sfeer van iedere scène, of die nu heftisch is of zeer tijdelijk-heel rustig. Schitterend die atonale fluitmuziek tijdens bijvoorbeeld het strips lezen. Altijd met de hoopvolle verwachting dat er weer iets staat te gebeuren. Een hoop die steeds weer in vervulling gaat.

Hoe de kinderen meeleven, blijkt wel wanneer Bolten bij de allang afgelopen stoelendans maar rond blijft draven.

Driekwart van de afgeladen zaal gilt: „Zitten!”

Wijsselijk geeft hij daaraan gehoor, waarop een hilarische voortzetting van de stoelendans volgt, onder opzweepende klanken. Het trio slingert benen tussen de hoge stoelpoten, springt op en van de zitting, duwt elkaar eraf, balanceert tussen twee stoelen, alleen, beurtelings of synchroon gedrieën. Wat je al niet met simpele zitmeubelen kunt doen. Om over de grote tafel nog maar te zwijgen.

De dolkomische scènes geraken in een climax, en wedijveren om welke tot leukste uitgeroepen moet worden. Om te beginnen die waarin Peter een pijp opsteekt. Dan de kortsluiting. Donder en bliksem doen allen de adem inhouden, en niet eventjes, maar spectaculair lang. Het drietal zit nog immer onder de tafel verstopt wanneer het 'onweer' stopt. Een (echt) klein, maar wel dapper kind roept: „Nog een keer!”

„Ze zit vastgeknoopt,” weet een deskundig toeschouwertje wanneer Merel in de lampekop blijft hangen bij het lamp verwisselen. Een lamp die het uiteindelijk doet. Maar vraag niet hoe. Subliem clownesk in ieder geval, zoals heel veel andere momenten. Met iets meer soberte zou het spel nog kunnen winnen, de Collombaioni's kunnen benaderen. Maar dat waren echte clowns.

PIET-HEIN ZIJL